

[Statsministeren]

ste i Europa i dag vil mene, at udviklingen i retning af fornyelser og supplementer i den europæiske samarbejdsprocedure er gået langsommere, end det var påregnet i 1972. Derfor står vi slet ikke over for overraskelser i dette øjeblik.

Jeg kan ikke godkende, at hr. Anker Jørgensen prøver at skabe det indtryk, at regeringen har søgt modsætninger i denne sag. Alle ved, at regeringen har gjort alt, hvad der var muligt, for at lette vejen for vore EF-positive bekendte i socialdemokratiet – hvis jeg må sige det sådan. Vi vidste, hvor svært de havde det og vel stadig har det, og det er jo ikke så mærkeligt, fordi et så stort vælgerkorps som socialdemokratiets meget naturligt kan være præget af to holdninger i så stort et emne. Vi har vidst hele tiden, at socialdemokratiet var eksponent for to holdninger, og det er baggrunden for, at regeringen under hele forhandlingsforløbet, lige siden regeringskonferencen blev besluttet på topmødet i Milano, faktisk har været fromme som lam, så meget, at mange af vore egne tilhængere blev urolige derover. Det er der egentlig ikke noget at sige til, men det skyldes, at vi troede, det kunne lykkes til sidst med den brede enighed. Det så jo også længe ud til, at det ville lykkes.

Hr. Anker Jørgensen har selvfølgelig ikke glemt sine udtalelser på det radikale stævne på Nyborg Strand – vi andre har i hvert fald ikke – og det samme gælder den tale, hr. Anker Jørgensen holdt som indledning til det første socialdemokratiske gruppemøde efter nytår. Vi andre har ikke glemt disse udtalelser, i det omfang de har været refereret i dagspressen, og jeg kan vel sige, at gruppens medlemmer nok slet ikke har glemt dem, ja, jeg vil sige, at gruppens medlemmer vel aldrig vil glemme dem.

Men så siger hr. Anker Jørgensen nu – og det er i modsætning til tidligere, for tidligere var det det med miljøet, som var hovedpunktet – at hovedgrunden er utryghed vedrørende reglerne for Parlamentet, idet hr. Anker Jørgensen siger, at der er vist noget om, at Parlamentet glider, eller at der sker en forskydning.

Mange har beskæftiget sig med dette vigtige tema i dag. Jeg skal blot sige følgende:

Det nye er, at Parlamentet skal høres 2 gange. Det kan foranledige, at Parlamentet tvinger Rådet til at skulle stemme ved en-

stemmighed som i dag. Jeg tror, alle her i salen vil være enige med mig i, at det i alt fald fortsat er således, at det alene er Ministerrådet, der kan vedtage EFs retsakter. Kan vi ikke blive enige om det? Det tror jeg vi kan.

Jeg tror også, vi kan blive enige om, at Parlamentet ikke får nogen som helst lovgivningsbeføjelser. Det er et ubestrideligt faktum. Hvad er det så, der sker? Jeg vil sige det på følgende måde:

Parlamentet får mulighed for at sikre, at EFs retsakter vedtages med enstemmighed. Hvad betyder det? Det betyder, at intet land så kan blive nedstemt i Ministerrådet. Det er det, Parlamentet kan foranledige. Men det er jo i virkeligheden en mindretalsbeskyttelse, og den skulle vi da, ikke mindst fra dansk side, lægge megen vægt på.

Man kan også sige det på den måde, at i de tilfælde, hvor der i Parlamentet opnås flertal – og det er et flertal af samtlige medlemmer af Parlamentet, som så skal stemme ens – for at forkaste den af Ministerrådet etablerede fælles holdning, bliver det efter de nye traktatregler umuligt at vedtage retsakter i Ministerrådet uden dansk tilslutning, uden dansk tilslutning, for der skal være enstemmighed.

Ja men så er der jo intet tilbage. Jo én ting, som hr. Anker Jørgensen også var inde på: dette er noget bureaukratisk. Ja, det har det hele tiden været. Det er det ligesom herhjemme, når det har med demokrati at gøre, men der er jo ikke andet at gøre end at have demokrati. Det er lidt snørklet. Forholdet mellem parlamenter, ministerforsamlinger og administration er tidkrævende og besværligt, men det kan ikke være anderledes.

Så vender jeg mig til hr. Ivar Nørgaards indlæg. Hr. Ivar Nørgaard siger, at spørgsmålet i dag ikke er, om vi skal være medlem eller ej. Det er sandt formelt, men når man som politiker skal vurdere situationen, må man overskue følgevirkningerne og realiteterne, og selv om vi ikke straks kom ud af EF, ville vi lide betydelige tab, fordi vi ville miste goodwill på mange områder, hvor Danmark har fået en ekstraordinært positiv behandling af Kommissionen og Ministerrådet. Jeg tror ikke, ret mange vil mene, at hvis det sluttede med, at vi kom ud af EF, kunne vi undgå store økonomiske tab.